

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. lutego 1890.

19. Ustawa z dnia 6. stycznia 1890, o ochronie znaków towarowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§. 1.

Przez znaki towarowe rozumieją się w ustawie niniejszej te cechy szczególne, które służą do odróżnienia wyrobów i towarów do obrotu handlowego przeznaczonych od innych wyrobów i towarów tego samego rodzaju (godła, cyfry, winiety itp.).

§. 2.

Kto chce zabezpieczyć sobie wyłączne prawo używania pewnego znaku, winien wyjednać sobie zaciągnięcie go do rejestru stosownie do postanowień następującego rozdziału.

§. 3.

Od zaciągania do rejestru są wyłączone a przeto nie kwalifikują się do nabycia wyłącznego prawa używania takie znaki towarowe, które:

1. przedstawiają same tylko wizerunki Cesarza lub członków rodziny cesarskiej;

2. są tylko herbami państwa lub innymi publicznymi, liczbami, głoskami lub wyrazami;

3. używane są w handlu powszechnie do oznaczenia pewnych rodzajów towarów;

4. zawierają ryciny lub napisy niemoralne i wywołujące zgorzenie lub w ogóle porządkowi publicznemu uchybiające albo takie wyrażenia, które są niezgodne z istotnymi stosunkami przemysłowca lub z prawdą i mogłyby ludzić publiczność konsumującą.

§. 4.

Takie znaki towarowe, których część składową tworzą wizerunki Cesarza lub członków rodziny cesarskiej, odznaczenie, orzeł cesarski lub herb publiczny, mogą być zaciągnięte do rejestru tylko w takim razie, jeżeli wprzód udowodniono w myśl istniejących przepisów prawo używania tych szczególnych znaków.

§. 5.

Zaciągnięcie do rejestru znaku, zawierającego oraz wyrazy lub głoski, nie ma być nikomu przeszkodą do używania swojego nazwiska a względnie firmy nawet w formie skróconej dla oznaczenia swoich towarów.

§. 6.

Używanie znaku zaciągniętego do rejestru jest zwyczajnie zostawione do woli; jednakże Minister handlu może co do pewnych rodzajów towarów zarządzić, że towarów tego rodzaju nie wolno wpro-

wadzać w obrót, dopóki znakiem w myśl ustawy niniejszej do rejestru zaciągniętym, nie zostaną opatrzone w sposobie, który drogą rozporządzenia będzie przepisany.

§. 7.

Wyłączne prawo używania pewnego znaku nie stoi innemu przedsiębiorcy na przeszkodzie do opatrywania tym samym znakiem towarów innego rodzaju.

Gdyby zachodziła wątpliwość, czy te towary są różnego rodzaju, rozstrzyga ją Minister handlu po wysłuchaniu Izby handlowo-przemysłowej (§. 13).

§. 8.

Oznajmienie zgodne z przepisami ustawy niniejszej kilku znaków, chociażby przeznaczone były do towarów tego samego rodzaju, jest dozwolone.

§. 9.

Prawo używania znaku przywiązane jest do przedsiębiorstwa, dla którego znak jest przeznaczony, kończy się razem z niem a w razie zmiany posiadania, przechodzi na nowego posiadacza.

Jednakże w tym ostatnim przypadku, wyjąwszy, jeżeli przedsiębiorstwo jest dalej prowadzone bądź przez wdowę lub nieletniego dziedzica owej osoby, która była właścicielem znaku, bądź też na rachunek masy spadkowej lub konkursowej, nowy posiadacz winien w przeciągu trzech miesięcy po nabyciu posiadania postarać się o przepisanie znaku na jego imię, w przeciwnym razie prawo używania znaku ustaje.

§. 10.

Bez pozwolenia osoby interesowanej niewolno nikomu używać do oznaczenia towarów lub wyrobów nazwiska firmy, herbu lub nazwy przemysłowej zakładu innego producenta lub kupca.

§. 11.

Wszystko, co w ustawie niniejszej powiedziano o oznaczaniu towarów, stosuje się także do oznaczeń umieszczanych na opakowaniu, naczyniach, owinięciach itp.

§. 12.

Ustawa niniejsza nie zmienia w niczem przepisów istniejących, które tyczą się szczególnych oznaczeń ustanowionych dla niektórych towarów, mianowicie przepisów o cechowaniu.

Rozdział II.

Zaciąganie do rejestru, przepisywanie i wykreślanie znaków.

1. Zaciąganie do rejestru.

§. 13.

Gdy kto chce zapewnić sobie wyłączne prawo używania znaku towarowego, winien złożyć go w czterech egzemplarzach w tej izbie handlowo-przemysłowej, w której okręgu znajduje się przedsiębiorstwo.

Jeden egzemplarz dołącza się do rejestru, który utrzymywać ma izba handlowo-przemysłowa; jeden egzemplarz zwraca się stronie z potwierdzeniem w następujących paragrafach określonym.

Dwa egzemplarze przedstawić należy Ministrowi handlu.

Ubiegający się o ochronę marki, winien zarazem oznajmić, do jakiego rodzaju towarów znak jego jest przeznaczony.

Nadto złożyć należy w izbie handlowo-przemysłowej po jednej kliszy znaku, która po zrobieniu użytku będzie ubiegającemu się o ochronę zwrócona.

Gdy znaki służą do materiałów, np.: do metalu, gliny, szkła itp., dołączyć należy najmniej po trzy egzemplarze próbek tych materiałów z wyciętymi (wybitymi) rycinami znaku.

§. 14.

Na każdym egzemplarzu znaków złożonych w izbie handlowo-przemysłowej, zanotować ma osoba, którą izba do tego przeznaczy:

- a) liczbę bieżącą rejestru,
- b) dzień i godzinę złożenia,
- c) nazwisko lub firmę, na którą znak zaciągnięto do rejestru,
- d) nazwę przedsiębiorstwa i towarów, dla których znak jest przeznaczony.

Zapiski te opatrzone być mają podpisami i pieczęcią urzędową.

Rejestry znaków zawierać mają szczegóły w punktach a) aż do d) przytoczone i powinny być w izbach handlowo-przemysłowych wystawione do przeglądania.

§. 15.

Zaciągnięcie każdego znaku do rejestru podlega taksie w kwocie pięć złotych i takowa wpływa do kasy tej izby handlowo-przemysłowej, u której znak do rejestru zaciągnięto.

§. 16.

Zaciągnięcie znaków do rejestru odnawiać należy co lat dziesięć, licząc od dnia zaciągnięcia do rejestru, za ponowną opłatą taksy, w razie przeciwnym prawo używania znaku uważać należy za wygasłe.

§. 17.

W ministerstwie handlu utrzymywać należy główny rejestr znaków, w którym znaki, zaciągnięte do rejestru w izbach handlowo-przemysłowych zapisywać należy w takiej kolei w jakiej nadeszły.

W głównym rejestrze znaków zapisywać należy te same szczegóły, które zawierają rejestry utrzymywane w izbach handlowo-przemysłowych (§. 14).

Rejestr główny znaków jakoteż katalogi ich treści abecadłowo uporządkowane, wystawione być powinny w odpowiednich lokalach urzędowych do przegladania.

Toż samo rozumie się o próbkach (§. 13).

Po zapisaniu znaków w rejestrze głównym podać należy do powszechnej wiadomości ich odciśki zapomocą dołączonych kliszy (§. 13) zrobione.

§. 18.

Ubiegającego się o ochronę znaku, jeżeli dla tego samego rodzaju towaru istnieje już znak taki sam jak oznajmiony lub podobny do niego, wiadomi o tem Minister handlu, według okoliczności po wysłuchaniu znawców, zostawiając mu wolność utrzymania, zmienienia lub cofnięcia oznajmienia według własnego zdania.

O uwiadomieniu ubiegającego się o ochronę znaku otrzyma jednocześnie wiadomość posiadacz odnośnego znaku, już dawniej do rejestru zaciągniętego.

§. 19.

Prawo wyłączne używania znaku przez tego, który go złożył, zaczyna się od dnia i godziny złożenia w izbie handlowo-przemysłowej i według tego ocenia się pierwszeństwo żądania w takim razie, gdyby kilku ubiegających się o ochronę złożyło ten sam znak u pewnej izby handlowo-przemysłowej lub u rozmaitych takich izb.

2. Przepisanie.

§. 20.

Ubiegający się o przepisanie w myśl §. 9go prawa używania znaku, winien złożyć dowód nabywania odnośnego przedsiębiorstwa.

Przepisanie podlega tej samej taksie co pierwsze zaciągnięcie do rejestru (§. 15) i należy je zanotować tak na potwierdzeniu dla strony przeznaczonej (§. 13, ustęp 2), jak i w rejestrze izby handlowo-przemysłowej (§. 14) i w głównym rejestrze znaków (§. 17) a następnie podać do wiadomości §. 17 (ustęp końcowy).

3. Wykreślenie.

§. 21.

Wykreśla się znak:

- a) na prośbę uprawnionego do używania onegoż;
- b) jeżeli wbrew przepisom §. 16go zaciągnięcia do rejestru nie odnowiono w czasie właściwym;
- c) jeżeli przepisanie nie nastąpiło w czasie właściwym (§§. 9 i 20);
- d) jeżeli według orzeczenia Ministra handlu nie należało zaciągać znaku do rejestru w myśl §§. 3 i 4;
- e) w skutek orzeczenia Ministra handlu wydanego w sporze o istnienie prawa używania znaku (§. 30).

§. 22.

Wykreślenie zanotować należy tak na znaku (§. 14) jak i w rejestrze izby handlowo-przemysłowej (§. 14) i w rejestrze głównym znaków a następnie ogłosić (§. 17).

Rozdział III.

Naruszenie prawa używania znaku.

§. 23.

Kto towary, opatrzone nieprawnie znakiem, do którego komu innemu służy wyłączne prawo używania, świadomie w obrót wprowadza lub pozbywa, tudzież kto do tego celu świadomie znak podrabia, staje się winnym występku i ma być karany grzywnami w kwocie od 500 zł. aż do 2000 zł. lub aresztem od trzech miesięcy aż do roku, według okoliczności łącznie z grzywną aż do 2000 zł.

Kara ta nie wyklucza jednoczesnego zastosowania surowszych postanowień powszechnej księgi ustaw karnych, mianowicie dotyczących się zbrodni oszustwa (§. 197 i n.).

§. 24.

Postanowienie §. 23go stosuje się także do osoby, która towary, nazwiskiem, firmą, herbem lub nazwą przemysłową zakładu producenta lub kupca

nieprawnie oznaczone, świadomie w obrót wprowadza lub pozbywa, tudzież do osoby, która wzmiankowane oznaczenia świadomie do tego celu wyrabia.

§. 25.

Karygodności czynów, w §§. 23 i 24 wzmiankowanych, nie uchyla okoliczność, że znak, nazwisko, firma, herb lub nazwa przemysłowa zakładu oddane są ze zmianami, jeżeli zmiany są tak małe lub tak niewyraźnie uczynione, że zwyczajny nabywca tylko z dołożeniem szczególniejszej uwagi mógłby dostrzedz różnicę.

§. 26.

Do postępowania i wyrokowania co do występów w §§. 23 i 24 wzmiankowanych, powołane są Sądy zwyczajne.

Seiga się tylko na żądanie poszkodowanego.

§. 27.

Na żądanie poszkodowanego orzec należy, że narzędzia i przyrządy, wyłącznie lub głównie do podrabiania lub nieprawego oznaczania służące, mają być uczynione nieprzydatnymi do tego celu, istniejące zapasy podrobionych znaków i nieprawnie zrobionych oznaczeń zniszczone a znaki i oznaczenia nieprawnie umieszczone, mają być zdjęte z towarów w posiadaniu skazanego będących a względnie z ich opakowania nawet w takim razie, gdyby to spowodować miało zniszczenie towaru.

Nadto przyznać należy poszkodowanemu prawo ogłoszenia wyroku na koszt winnego. Sposób ogłoszenia wyroku, jakoteż termin do uczynienia tego ustanowić należy w wyroku, ze względem na wnioski poszkodowanego.

Zamiast wynagrodzenia szkody należącej się poszkodowanemu według prawa prywatnego, może Sąd karny na żądanie onegoż naznaczyć łącznie z karą także odpłatę do zapłacenia poszkodowanemu, wymierzając ją według niczem nie krępowanego uznania, kierując się tylko względem na wszystkie okoliczności, w kwocie aż do 5000 zł. Skazani na zapłacenie odpłaty są za nią odpowiedzialni jak dłużnicy solidarni. Postanowienia paragrafu niniejszego stosują się także wtedy, gdy uka-

ranie następuje według surowszego postanowienia powszechnej księgi ustaw karnych.

§. 28.

Poszkodowany ma prawo jeszcze przed wydaniem orzeczenia karnego żądać zaarrestowania lub w ogóle wzięcia w zachowanie przedmiotów w §. 27, ustęp 1 wzmiankowanych, jakoteż zastosowania środków potrzebnych do przeszkodzenia, żeby czyn karygodny nie został ponowiony.

Sąd karny winien wydać decyzją co do tego żądania niezwłocznie i jemu zostawia się także pozwolenie na żądanie zaarrestowania a względnie na wzięcie w zachowanie, jakoteż na inne żądane środki tylko za kaucją, którą poszkodowany ma złożyć.

§. 29.

Jeżeli z powodu jednego z występów w §§. 23 i 24 wzmiankowanych, poszkodowany żąda od sędziego cywilnego przyznania wynagrodzenia, tenże winien wydać decyzją tak co do istnienia, jak i co do wysokości szkody według niczem nie krępowanego uznania, kierując się tylko względem na wszystkie okoliczności.

§. 30.

Co do pytania, czy komu służy wyłączne prawo używania znaku, jakoteż co do pierwszeństwa i przeniesienia tego prawa, tudzież co do pytania, czy trzecia osoba może do innego rodzaju towarów (§. 7) używać znaku zaciągniętego do rejestru, orzeka Minister handlu.

Jeżeli w jednym z przypadków, w §ie 23im wzmiankowanych, pokaże się w toku postępowania karnego, że decyzja zależy od pytania wstępnego, co do którego powołanym do wydania orzeczenia jest według ustępu pierwszego Minister handlu, Sąd karny winien prosić rzeszonego Ministra, z dołączeniem potrzebnych aktów, o wydanie poprzednio decyzji co do tego pytania i nadejścia onejże oczekiwać.

§. 31.

Przekroczenia przeciwko przepisom na zasadzie §. 6go wydanym, karać będzie Władza administracyjna w myśl przepisów ustawy przemysłowej, przyczem zawyrokować należy zawsze przepadek towarów o które chodzi.

Rozdział IV.

Znaki przedsiębiorstw nieaustriackich.

§. 32.

Pod względem ochrony znaków, jakoteż nazwisk, firm, herbów lub nazw przemysłowych, których używają zakłady przedsiębiorstw zagranicznych, trzymać się należy traktatów lub umów z odnośnymi państwami zawartych.

Pod jakimi warunkami znaki zaciągnięte do rejestru w krajach korony królewsko węgierskiej, jakoteż nazwiska, firmy, herby lub nazwy przemysłowe zakładów tamtejszych producentów lub kupców mogą korzystać z opieki ustawą niniejszą zabezpieczonej, oceniać należy według postanowień przymierza cłowego i handlowego.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

§. 33.

Znaki, zaciągnięte do rejestru na zasadzie dotychczasowych przepisów, jeżeli od zaciągnięcia ich do rejestru aż do dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, nie upłynął jeszcze termin dziesięcioletni, do zaciągnięcia na nowo do rejestru w §. 16 ustawy niniejszej ustanowiony, używają bez ponownego zaciągnięcia do rejestru aż do upływu lat dziesięciu prawa ochrony, którego dochodzić można na zasadzie ustawy niniejszej.

Natomiast te znaki, które w chwili, gdy ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, są do rejestru zaciągnięte od lat więcej niż dziesięciu, należy po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, wykreślić z rejestrów, jeżeli właściciel owych znaków nie przedstawi ich w przeciągu tego terminu do zaciągnięcia na nowo do rejestru.

Sprawy, toczące się już w chwili, gdy ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, dokończone być mają u tych Władz, które dotychczas były do tego właściwymi i na zasadzie dotychczasowych przepisów.

§. 34.

Ustawa powyższa o ochronie znaków towarowych nabyć ma mocy obowiązującej w trzy miesiące od dnia ogłoszenia.

Od tego terminu traci moc swoją ustawa z dnia 7. grudnia 1858 (Dz. u. p. Nr. 230).

§. 35.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi handlu, Memu Ministrowi spraw wewnętrznych i Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 6. stycznia 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Bacqueham r. w.

Schönborn r. w.

